

DE LEGENDE VAN DE GOUDEN BEER

DE LEGENDE VAN DE
GOUDEN BEER

Door
Berendientje van Dalen

© 2022 Ab Drijver / Uitgeverij U2pi

Titel: De legende van de gouden beer

Auteursrecht: Ab Drijver (tekst en omslagontwerp) en Remco Drijver (illustraties en vormgeving)

Website: www.delegendevandegoudenbeer.nl

Met dank aan de vrolijke vierling Jansen.

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 056 8

NUR: 300

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Alle karakters die in dit boek voorkomen dragen gefingeerde namen en zijn niet te herleiden tot bestaande personen en/of tot bepaalde gebeurtenissen, omgevingen en situaties, waar en wanneer dan ook, in het tot nu toe in kaart gebrachte deel van ons aller universum.

INHOUD

Eerst maar even een voorwoord	7
Lucide dromen zijn leuk en leerzaam tegelijk	11
De polsstokspringer die geen voorrang verleende	19
Het testteam dat naar Cambodja ging	27
De moeizame jeugd van Aaltje Johanna	37
De sjoelbakmonteur die in zijn jeugd teveel gekwetst werd	47
Het groezelige bedje in het roggeveld	53
De nieuwe fiets van Jonnie	59
Wild vlees in de pan en mest van eigen kweek	67
De vrolijke wereld van de beerdierpjes	79
Een engel in een berenpakje	89
Uit het niets kan niets ontstaan	97
Een eenzaam meisje op een donkere zolder	105
De heldere geest van meester van Tingen	115
De stralenbundel in het Tumulibos	123
De slopershamer van oom Albert	135
Een lucide dagdroom bij het hunebed van Loon	145
Het familiedrama op de IJssel	155
Waarom ik toch maar voor Barteld Jansen koos	161
Opwindende karateklapjes op een brede neus	167
Berenlijfjes van brandhout en gedroogde turf	177
Gedichtjes die ik declameerde	183
Masseren is vaak beter dan genezen	197
Het sterfbedje van mijn moeder	205
Het verschil tussen bevruchten en dragen	211
Normaal gedrag is niet af te leren	215
L.V.-C	221

EERST MAAR EVEN EEN VOORWOORD

Mijn naam is Berendientje van Dalen. Ik ben de grondlegster van de bekende speelgoedberenfabriek GG & GG, die ik een half jaar geleden officieel aan mijn dochters heb overgedragen, maar helaas. Een dag na de notariële overdracht hebben de meiden mij de toegang tot ons welvarende familiebedrijfje ontzegd. Dat deed deze eeneiige vierling via een simpel Whatsappje, waarin de dames mij mededeelden dat zij voor de rest van hun leven niets meer met mij te maken willen hebben. Ik was totaal verbijsterd en ik weet nog steeds niet wat hen bezielt of waaraan ik deze schandalige handelwijze te danken heb en ook al sla je mij dood, dan weet ik het nog niet. Het viertal profileert zich vrolijk en opgelucht op Facebook en op Twitter en zo meer. Ik volgde hen eerst nog wel, maar omdat zij ogenschijnlijk nergens last van hebben, reageer ik niet meer op hun oppervlakkige prietpraat en oeverloos geneuzel.

Ik heb ons gezamenlijke WhatsApp-groepje verlaten, met een symbolische dikke vinger in de vorm van een door mijzelf ontworpen en trefzeker getekend icoontje. Ik ben en blijf hun liefhebbende moeder, maar als zij daar anders over denken, dan is dat wat mij betreft oké.

In een poging om mijn verstoorde leventje weer onder controle te krijgen, ga ik de komende maanden een serie autobiografische verhalen en gedichten schrijven en illustreren, waarmee ik wil bewijzen dat ik niet

alleen maar een afgedankte berenmaakster en een verkreukeld moederdier ben. Daarnaast ben ik namelijk een zeer ervaren lucide droomster, een veelbelovende tekenares annex dichteres en een bijzonder tevreden fulltime weduwe! Dat laatstgenoemde aspect van mijzelf is uiteraard niet mijn persoonlijke verdienste. Zoiets overkomt je en in diepste wezen is het echt wel een droevige zaak wanneer je volkomen onverwacht weduwe wordt, maar ik ben eraan gewend. Het verdriet dat ik soms nog wel eens voel, vanwege het onverwachte heengaan van mijn wettige echtgenoot Barteld Jansen, probeer ik 's nachts te verwerken in lucide dromen, zodat ik er overdag niet aan hoef te denken en er 's nachts niet van wakker hoef te liggen.

Drie personen in mijn naaste omgeving hebben mij beloofd dat zij mij door dik en dun zullen steunen bij het vinden of hervinden van mijn innerlijke rust. Dat zijn mijn breiende en zingende buurvrouw Janke Lameris en de hulpvaardige heren Remco Drijver en diens grijzende vaderfiguur Ab, die met dezelfde achternaam als Remco door het leven gaat. Dit illustere drietal is zo vriendelijk om mijn artistieke oprispingen en openbaringen van tijd tot tijd te evalueren en misschien ook wel eens een beetje te corrigeren, zodat ik mij aan het eind van de rit niet voor mijzelf of voor mijn zeer persoonlijke ontboezemingen hoef te schamen. Als dank voor hun hartverwarmende vriendschap heb ik alvast een leuke tekening van ons allen gemaakt.

Ik hoop dat ik mijn artistieke zoektocht uiteindelijk kan en mag samenvatten en publiceren in de vorm van een gezellige streekroman, maar omdat mijn toekomstige levenswerkje niet nog dikker mag worden dan de Bijbel, heb ik er alvast een website bij gemaakt die je via onderstaande QR-code kunt bereiken.

www.delegendevandegoudenbeer.nl

Ik denk dat je nu wel genoeg weet en daarom stop ik met mijn voorwoord. Ik wens jou met dit goedbedoelde boekwerkje van mijzelf heel veel kijkplezier en het is zeker ook nog wel iets om te lezen!

Hartelijke groet en heel veel sterkte,

Berendientje van Dalen

LUCIDE DROMEN ZIJN LEUK

EN LEERZAAM TEGELIJK

Ik droom vaak op een lucide manier over mijn verleden, mijn heden en mijn toekomst en soms kan ik mij in heldere dromen ook gedetailleerd in de levensloop van andere mensen verdiepen. Daardoor kan ik je veel vertellen over mijn ouders en grootouders en heb ik ontdekt dat ik in onze brave familielijn een kritisch denkende eenling ben. Mijn moeder ging levenslang gebukt onder een angstaanjagend en vaak verlamdend godsbeeld en zij heeft haar best gedaan om haar weinig flexibele geloof op mij over te dragen, terwijl mijn vader op het religieuze vlak in feite een lichtvoetige flierefluiter was. Mijn ouders stonden wat dit betreft lijnrecht tegenover elkaar en het is dan ook niet vreemd dat ik uit hun veenbrandiger strijdgewoel tevoorschijn ben gekomen als een refo-lichtvoetig twijfelaartje dat zelfs met Kerst niet naar de kerk gaat. Ik kan niet leven met de veroordelende, gebiedende en niet zelden ook bestraffende God van mijn moeder, maar met het goedmoedige Drents-talige opperwezen waarin mijn vader min of meer geloofde, kon en kan ik ook niet door één deur.

Ik ben in mijn lucide droomwerelden dan ook serieus op zoek naar een godsbeeld waarbij ik mij geliefd en veilig zou kunnen voelen. Dat beeld hoeft niet alomvattend en volmaakt te zijn. Als het maar begrijpelijk en geloofwaardig is, zodat ik er in vrede mee kan leven.

Hoewel ik ervan overtuigd ben dat jij weet wat lucide dromen zijn, leg ik het toch maar even uit. In dergelijke dromen besef je dat je slaapt en droomt, terwijl je ondertussen zeker weet dat je klaarwakker bent. Daardoor kun je de gebeurtenissen beïnvloeden en bepaal je in grote lijnen zelf wat je al dromend wilt beleven. Daarnaast bestaan er ook heldere dromen, maar die voltrekken zich in het algemeen zonder dat je er invloed op kunt uitoefenen. Ik maak in mijn verhalen geen onderscheid tussen beide droomsoorten, omdat ze allebei belangrijk zijn. In een heldere droom zit je als het ware als passagier in een rijdende trein waarvan je de machinist en de bestemming niet kent, terwijl je in een lucide droom zelf een fantasievolle treinbestuurder bent die niet aan rails en routes gebonden is. In die functie kun je de spoorbaan, desgewenst met trein en al, op volle snelheid verlaten, waarbij je het vervoermiddel naar eigen inzicht kunt veranderen, bijvoorbeeld in een vliegtuig, een duikboot, een ruimtevaartuig of in een universele tijdcapsule, waarin je het verleden en de toekomst van de mensheid kunt aanschouwen.

Ik maakte voor het eerst een lucide droom mee toen ik een jaar of zes was. Terwijl ik lag te slapen, droomde ik dat ik hoog boven mijn bed zweefde. Beneden mij zag ik mijzelf liggen en naast mij op mijn kussen lag mijn knuffelbeertje Kleine Cloco. Het was een verwarrende ervaring. Ik voelde dat ik langzaam naar beneden dwarrelde en dat ik wakker werd in mijn slapende lichaam, maar echt wakker werd ik niet. Er hing een zoemend stofwolkje boven mijn hoofd en in dat wolkje verscheen de doorschijnende gestalte van een trompettist, die kreunend en hijgend Daar ruist langs de wolken speelde. Ik kende dat lied, omdat mijn moeder het soms zachtjes zong wanneer zij mij naar bed bracht. Ik was bang dat ik naar een geestverschijning lag te kijken die misschien van plan was om mij met zich mee te nemen naar de hemel of zo, en dat zag ik niet zitten. Daarom bedacht ik een schietgebedje dat ik zeven keer achterelkaar heel gericht in zijn richting prevelde en dat hielp. De trompettist verdween en gelukkig zag en hoorde ik toen ook het stofwolkje niet meer. Het gebedje ging als volgt:

*Lieve Jezus,
Maak mij vroom,
Dat ik in de hemel koom.
Maar nu nog niet.
Afgesproken?
Amen*

Lucide dromen zijn een geschenk uit de hemel en als je niet gelooft dat ze bestaan, dan moet je de Bijbel er maar op naslaan. Heldere dromen en visioenen? Jacob, Jozef en Ezechiël wisten er alles van. Ik wil niet beweren dat de lucide dromen die ik meemaak, net zo bijzonder zijn als de wonderbaarlijke en vaak voorspellende dromen en visioenen die je in de Bijbel tegenkomt. Verschil moet er zijn. Maar ik durf wel te stellen dat je via dergelijke dromen heel veel kennis kunt vergaren die je normaal gesproken niet zomaar in de schoot geworpen krijgt. Bekende Nobelprijswinnaars, zoals Niels Bohr, Wolfgang Pauli en Albert Einstein, maakten er dankbaar gebruik van. Op mijn website kun je lezen waarom ik een enthousiaste fan van deze mannen ben. Mijn favoriet van dit illustere drietal is Einstein, omdat hij openhartig verklaarde dat zijn onderzoekende geest meer baat had bij zijn beeldend voorstellingsvermogen dan bij al zijn wetenschappelijke kennis bij elkaar. Einstein was een ervaren lucide dromer, die zijn beroemde formule $E=mc^2$ vrij eenvoudig uit de nachtelijke hemel wist te plukken. De mensheid hield er een populair kookboekje aan over, waarin je precies kunt lezen welke ingrediënten je in huis moet halen wanneer je van plan bent om een atoombom te kokkerellen en hoe je dat gerecht vervolgens op een leuke manier kunt garneren en serveren.

Ik ben een geboren optimist en daarom probeer ik mijn lucide dromen zoveel mogelijk in een positieve sfeer te beleven en dat moet ook wel, want soms zijn lucide voorstellingen niet om aan te zien. Zo droomde ik eens dat ik doodsbang door een stad rende waarin ik de weg niet wist, terwijl ik achtervolgd werd door een bloeddorstige horde hooligans die mij in mijn blote kontje op een puntig paaltje wilde spietsen. En dat alleen maar omdat ik heel zachtjes hoera had geroepen nadat hun club

de wedstrijd verloren had. Ja, en wat doe je dan? Ik klampte onderweg een politieagent aan, maar zij was een geestverwant van (en daarom undercover in haar vrije tijd ook bevriend met) de betreffende hooligans. Zij arresteerde mij ter plekke, zodat haar makkers mij konden insluiten. Het geboefte sleepte mij, terwijl het a capella zijn slecht geschreven en over het paard getilde clublied zong, tot vlak naast het puntige paaltje. Wanneer je dan net op tijd wakker wordt, heb je geluk gehad. Ik wist de dans te ontspringen doordat ik besepte dat ik de regie over deze ongezellige afterparty in eigen hand kon nemen en dat ik gewoon weg kon vliegen, zodat zij met zijn allen het nakijken hadden. En dat deed ik dus.

In lucide dromen kun je romantische avontuurtjes beleven, zodat je bijvoorbeeld een doodgebloed huwelijk aan jouw kant een beetje kunt opleuken. Dan ben je in ieder geval af en toe even echt gelukkig, ook al is het alleen maar in je dromen. Sommige mensen schijnen in hun dagelijks bestaan al zo walgelijk gelukkig te zijn, dat zij daar 's nachts geen enkele behoefte meer aan hebben en dat moeten zij zelf weten, maar dat geldt dus niet voor mij.

Ik laat mij soms even heerlijk knuffelen door een jeugdige verschijningsvorm van Elvis Presley en dichterbij huis hou ik er al jaren een andere zingende knuffelpaal op na, wiens naam ik hier niet noem. Het gaat om een bekende Nederlandse zanger die nog leeft en als zijn vierde vrouw dit verhaal leest, dan is dat niet leuk voor haar en eist zij waarschijnlijk een publicatieverbod, waardoor ik dan hier momenteel alles voor niets zit op te schrijven.

Ik zweefde in mijn lucide dromen, eerlijk waar, alleen naar deze bekende zanger toe wanneer ik in de bladen had gelezen dat hij weer eens vrijgezel was. Moreel beschouwd stond ik volgens mijzelf dan in mijn recht, omdat mijn echtgenoot meestal min of meer schijndood naast mij lag te ronken, terwijl de zeer persoonlijke geur van zijn ademhaling mij zo'n beetje de adem benam en zeg nou zelf, zo'n onfrisse situatie gun je niemand. Mijn favoriete zanger daarentegen, was en is een zorgvuldige en fijnzinnige knuffelbeer, die mij al menig virtueel geluuksmomentje heeft bezorgd.

Het feit dat geen enkele vrouw het lang bij hem kan uithouden, heeft meer te maken met zijn zangstem dan met zijn gedrag of uiterlijk.

Ik weet dat het niet per definitie en onder alle omstandigheden waarde-vrij is, als je in je dromen intieme avontuurtjes beleeft met een medemens die niet jouw partner is, ook al gaat het slechts om onschuldige stoeipartijtjes. Maar ter verdediging van mijzelf wil ik er graag op wijzen dat het niet normaal is dat een echtgenoot zijn liefvallige vrouwtje, in de meeste gevallen ongewenst, fysiek plat walst en dat hij daarbij op structurele wijze nachtelijke geluidsoverlast en luchtvervuiling veroorzaakt en produceert. Dergelijk gedrag is beslist niet aangenaam en meestal baalde ik er dan ook stevig van.

Maar toch zijn er situaties geweest waarin ik mijzelf, geheel uit eigenbelang, even vrijwillig overgaf aan de onstuimige oerdriften van mijn geliefde echtgenoot. Hij liet consequent elke denkbare vorm van voor-spel achterwege en gedroeg zich in bed uitsluitend als een loeiende klopboormachine. Binnen anderhalve minuut stoomde hij mij daardoor in bepaalde gevallen klaar voor een subtiel en romantisch naspel met mijn zachtaardige lievelingszanger. En zeg nou zelf, wat is er tegen om twee of meer vliegen in één klap gelukkig te maken?

Mijn bestuurbare droomverhalen hebben mij helaas tot op heden geen toegang verschaft tot het zogenoemde koninkrijk der hemelen en dat vind ik jammer. Telkens wanneer ik op zoek ga naar die heilige wereld, word ik automatisch naar een stoffige zandstenen tempel gezogen, die ergens heel ver weg aan de rand van een uitgestrekte woestijn staat. De ingang van het verlaten heiligdom wordt versperd door een log en on-aantrekkelijk voorhangsel, dat uit een combinatie van blauwe wol en paarsachtig linnen bestaat. In het begin hoopte ik dat ik er een glimpje zou mogen opvangen van de vrijblijvende God van mijn vader, omdat ik al eens gedroomd had dat Hij een gezellig barretje in de tempel had ingericht, waarin onverwachte bezoekers zoals ik een drankje konden bestellen, zonder dat zij er meteen de allerhoogste prijs voor hoefden te

betalen. Maar omdat ik dat niet zeker wist, durfde ik het voorhangsel tot nu toe zelfs niet eventjes heel voorzichtig aan te raken. Ik hou er nog steeds rekening mee dat de onberekenbare God van mijn moeder erachter verscholen gaat. Hij zou mij meteen herkennen als de geboren zondares over wie mijn moeder Hem ongetwijfeld al het een en ander heeft verteld. Overigens niet met de bedoeling om mij in Zijn ogen zwart te maken. Tenminste, daar ga ik vooralsnog dan maar vanuit.

Ik zou via die tempel wel eens op visite willen gaan bij sommige personen die ik op aarde goed heb gekend als wezens van vlees en bloed. Als het goed is, dan verblijven de meesten van hen in het hemels koninkrijk, inclusief mijn bevindelijk gereformeerde moeder en mijn lichtzinnig hervormde vader. Maar wanneer ik toevallig in de buurt van die tempel kom, kies ik er veiligheidshalve toch maar voor om zo snel mogelijk naar een minder beladen omgeving te vliegen. De zeer verschillende godsbeelden die mijn ouders er tijdens hun leven op nahielden, maken het heiligdom voor mij tot een omstreden en ontoegankelijk bolwerk, waarvan ik weinig heil kan verwachten. Ik voel mij veel vrijer en beter wanneer ik op Mars rondloop. Daar vind je geen tempels, hoewel ook die planeet door God geschapen is.

Ik ontdekte dat er ooit brede rivieren stroomden en dat er weelderige bossen en duizenden dorpen waren, waarin Marsianen leefden, die verschillend gekleurd en van allerlei aard en kunne waren. Zij aanbaden de zonnegod Ra, die in die tijd ook elders in het universum aanhangers had. Mars zou nog steeds een bewoonde planeet zijn geweest, wanneer een groepje nieuwsgierige knutselaars er niet in geslaagd zou zijn om op grote schaal chemische en bacteriologische wapens te ontwikkelen, met alle voorspelbare gevolgen van dien. Je komt er aan de oppervlakte geen levend wezen meer tegen, maar onder de grond is dat heel anders. Daar vind je vele levensvormen, die zich er al miljoenen jaren schuilhouden in uitgestrekte gangenstelsels en diepe grotten waarvan de ingangen afgeschermd worden door enorme rotsblokken, die niet door aardse Marsvoertuigen opzijgeschoven kunnen worden. Wanneer je er op vijf kilometer diepte gaat kijken, dan tref je daar heel veel hagedissen, torren, spinnen en mollen aan en ook leven er in die omgeving giftige slangen, die net zo intelligent zijn als jij en ik samen. Op tien kilometer

diepte vind je rivieren, meren en schitterende druipsteengrotten waarin vele duizenden mini-marsiaantjes leven, compleet met hoofdtooien, wigwams, blaaspijpjes en barnstenen amuletten. Zij kunnen zich veilig in de diepte verschuilen, wanneer de eerste aardbewoners op Mars zijn geland, en zij verstaan de kunst om virussen te kweken die voor hen eetbaar, maar voor mensen dodelijk zijn. Hun toekomst op Mars ziet er dan ook veel beter uit dan die van aardse kolonisten en dat is in hun geval maar goed ook.

DE POLSTOKSPRINGER DIE GEEN VOORRANG VERLEENDE

Het heengaan van onze gewaardeerde man en vader Barteld Jansen kwam voor ons allen geheel onverwacht. Het ongeluk waarvan hij deel uitmaakte, was het gevolg van zijn hoge leeftijd in combinatie met een hernia en een zeer beperkt gezichtsvermogen. Maar ook het simpele feit dat hij op een mooie zomerdag op het altijd drukke Kerkplein, slingerend op zijn gammele transportfiets, geen voorrang wenste te verlenen aan een touringcar die hem van rechts naderde, heeft in dit trieste gebeuren een rol van enige betekenis gespeeld. Hij werd gelukkig net niet platgereden, maar stuiterde wel als een vette varkensrollade van zijn fiets. Het stuur vloog eraf en veroorzaakte enige lakschade aan de bus, waarvoor wij niet verzekerd waren. Dat was een extra tegenvaller. Al met al was het een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Althans, zo stond het in de krant. Barteld wilde opstaan. Maar een lichtelijk aangeschoten jonge buspassagier van het vrouwelijk geslacht ging spontaan bovenop hem liggen en paste nogal langdurig mond op mondbeademing toe.

Omdat deze dame gehuld was in flinterdunne zomerkledij, kreeg Barteld, terwijl haar hijgende boezem zijn borstkas masseerde en zijn grote handen zeer stevig haar kogelronde achterwerkje omklemden, een acute